

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2021. július 29.
(csütörtök)

Horváth Géza

A TANÍTVÁNYOK ELHÍVÁSA

Énekek: 116,1.7-11, 261

Alapige: Márk 3,13-19

„Azután felment a hegyre, és magához szólította, akiket akart; és hozzá mentek. És választott tizenkettőt, hogy Vele legyenek, és hogy kiküldje őket prédikálni. És hatalmuk legyen a betegetek gyógyítani, és az ördögöket kiűzni: Simont, akinek Péter nevet adott; és Jakabot, a Zebedeus fiát és Jánost, a Jakab testvérét; és Boanerges nevet adott nekik, amely azt teszi: mennydörgés fiai; és Andrást és Filepet, Bertalant és Mátét, Tamást és Jakabot, az Alfeus fiát, Taddeust és a kananeai Simont, és Iskáriótes Júdást, aki el is árulta Őt.”

Imádkozzunk!

Urunk, hálaadással köszönjük Neked azt, hogy ma sincs másképpen, mint amikor az énekíró megírta ezt a zsoltárt, amikor szívének húrjain megpendült ez az ének, és hálaadással magasztalt Téged minden jótétemenyedért, amelyet megtapasztalt, átélt. Nekünk is olyan sok megtapasztalásunk van, Urunk, amelyet jó lenne előszámlálni! Főképpen akkor, amikor úgy gondoljuk, valamiben szűkölködünk, valamit nem kaptunk meg, vagy valami elvétetett tőlünk. Köszönjük Neked, hogy ilyenkor lehet gondolni erre a zsoltárra, annak a hálaadására, hogy ő felemelte a szabadulás poharát, köszönjük, hogy kivontad a zsoltáríró is, a Te kedves gyermekedet a bűnből és halálból, és azóta a Te gyermekeid ugyanezt zengik: „a bűntől és haláltól megváltál engemet, Jézus, ó, véred árán megszerzed üdvömet”.

Bocsásd meg, hogy elfelejtjük sokszor fogadkozásainkat, nem tartjuk meg azokat, és nem adunk eléggé hálát Neked! Köszönjük, hogy adtad ezt a csöndes estét nekünk, amikor a világ zajából kijöve megpihenhetünk, és

kérünk Téged, hogy az ige-közelben hadd éljük át a Te szentségedet, szentelj meg bennünket a Te igazságoddal, Urunk, „*a Te igéd igazság*”! Hadd figyeljünk erre, és kérünk Téged, hogy semmi gát ne legyen, ami ebben bennünket akadályozna! Hallgass meg kegyelmedből!

Ámen.

Igehirdetés

Kedves testvérek, amikor Márk evangéliumát olvassuk, akkor nagyon sok gyógyítási történettel találkozunk. Talán egyetlen evangélium sincs, ahol ennyi gyógyítási történet van. Még Lukács se írt talán ennyit, pedig ő orvos volt, és ő biztos, hogy sokkal érzékenyebb volt a gyógyítási történetekre, mint mondjuk Márk vagy Máté. De a többiek később írták az evangéliumot, és Márknál mindig azt lássuk, hogy ő próbálta az akkori embereknek nagyon egyszerűen átadni az evangélium üzenetét, és minden gyógyítás mögött azt a mennyei erőt, mennyei hatalmat láttatta az Úr Jézus Krisztus, amely Átala jött el erre a földre, és Átala jelent meg. Aztán olvasunk még a szombatnapról, és most, amivel foglalkoznánk, az a tanítványok elhívásának története, amikor Jézus elhívja a tizenkettőt. Ez úgy kezdődött: „*Azután felment a hegyre*”. Nem olvasunk többet. Lukács egy kicsit bővebben ír erről. Ha a többi evangéliumot megnézzük, akkor bővebben ír róla Lukács is, de az, amit Márk ilyen tömören próbál összefoglalni, hogy „*felment a hegyre*”, annak a mi számunkra is, és Jézus korában is a jelentősége és a jelentése a következőkben foglalható össze.

Az akkori ember gondolkodása szerint Isten a magasságban van, a hegyen lakozik. A zsidó nép pedig különösen a Sínai-hegyet tartotta ilyen szent helynek, ahol Isten lakik, ahol törvényt ad, kőtáblát ad, parancsot ad Mózesnek, és szent léghört gondoltak. Azt gondolta az akkori ember – most hadd mondjam így, ne értsétek félre –, hogy ott egy kicsit közelebb vannak Istenhez. Abban, hogy „*felment a hegyre*” imádkozni, én nem azt látom, hogy közelebb van Istenhez, főleg Jézus, aki „Isten lénye maga, arcának tündöklő mása”, hanem a mi számunkra a hegy azt jelenti, hogy *messzebb van a világtól*. Ahhoz, hogy felmenjen a hegyre, Jézus otthagytta, ami a völgyben volt: a sokaságot, az embereket, a problémákat. Mindenki ment hozzá, hogy gyógyítson, problémákat oldjon meg, ördögöt űzzön, mennek hozzá az emberek. Jézusról tudjuk, hogy Ő is elfáradt, és felmegy a hegyre. De amikor a hívó ember Isten közelét keresi, akkor nem Istenhez akar közel lenni, hiszen az Újszövetségből tudjuk, hogy Isten „*nincs messze egyikünkötől sem*”, mert *Őbenne élünk, mozgunk és vagyunk*”, hanem Isten közelsége a mi számunkra mindig a világtól való eltávolodást kell, hogy jelentse. Távolság vagyunk a zajtól, a problémától, mindattól, ami lehúzó, amit meg kell oldani. Amikor egy-egy ilyen nehe-

zebb napom van, és elsorolom magamnak, hogy mi mindent kell tenni, papírokat kitölteni, jaj, melyikkel kezdjem, akkor tanuljunk meg mi is ezektől eltávolodni! Nem Istenhez közelebb, mert az Úrban vagyunk, az életünk „*el van rejtve együtt Krisztussal az Istenben*” – mondja Pál a Kolossé-levélben. Ezek az alkalmak legyenek azok, amikor messzebb kerülünk ezektől a gondoktól! Volt egy nagyon aranyos bácsi, mi úgy neveztük, hogy parasztproféta ott Szabolcsban, mert olyan jó igei látása volt, szolgálatai, bizonyágtételei, minden teológiai végzettség nélkül. Ő egyszer azt mondta nekünk, amikor látta, hogy mennyit futkosunk, jövünk-megyünk, intézkedünk, pecsételünk: ha nagyon sok a dolgotok, akkor először pihenjete egy fél órát! Ez fizikai értelemben nyilván igaz lehet, de lelki értelemben meg vegyük úgy, hogyha nagyon sok a dolgunk, akkor vonuljunk el mi is az Úrral, Istennel való csendes közösségre! Próbáljunk mindent kikapcsolni, lehalkítani, elnémítani! Ezen a héten a gyülekezetből körülbelül négy-százán vannak csendeshéten a „hegyen”. Nem a tengerszint felett valahány méter magasan, hanem a templomban pl., akik itt vagyunk, most elvonultunk a világtól. Most a délutánunk is olyan, mintha Piliscsabán, Tahiban vagy Neszmélyen lennénk. Kértem a testvéreket, hogy próbáljunk meg délután is valami lelki dologgal foglalkozni, hogy átéljük mi is a hegyen lételt, ami azt jelenti, hogy távol a mindennapok feladataitól.

Ez egy nagy előkészítés arra nézve, hogy Jézus Krisztus belesimuljon az Atya akaratába. Jézus vágya az volt, hogy Atyám, „*ne úgy legyen, amint én akarom, hanem amint Te!*” És itt feltehetjük a kérdést, hogy Jézusnak, aki az Isten lényé, aki egy az Atyával, „*én és az Atya egy vagyunk*”, miért kellett megkérdezni az Atyát. Ő nem tudta? De, Jézus tudta, hogy mik lesznek a végidők jelei. Amikor viszont Jézus Krisztus megkérdi az Atyát, vagy ha azt olvassuk az Igében, hogy Jézus Krisztus valamit „nem tudott”, akkor azt kell, hogy lássuk, hogy ennyire igaz, hogy Ő magát „*megüresítette, szolgai formát vett fel*”, magát megalázta. Ennyire igaz, amit a dogmatika így mond: kenózis és tapeinózis (megaláztatás és megüresítés), ennyire igaz, hogy Jézus Krisztus, amikor emberré lett, akkor az „*istenségét elrejtette, midőn testünket felvette*” – mondja az énekünk. Jézus Krisztus teljesen odasimul az Atya akaratához: „*ne úgy legyen, amint én akarom, hanem amint Te!*” Rá akar hangolódni arra, hogy mit akar az Úr. Igen, Testvérek, nekünk is ezt kellene tenni: ráhangolódni arra, hogy „*Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?*”

Jézus Krisztus ráhangolódik arra, hogy kik azok, akiket Neki apostoli feladatra, szolgálatra el kell hívni: „*és magához szólította, akiket akart; és hozzá mentek*”. És a tizenkettő, akit kiválaszt, mennek is. Testvérek, itt megszólal az a bibliai igazság, amit egészen egyszerűen úgy hívunk: ellenállhatatlan hívás. Amikor Jézus valakit hívott név szerint, személy szerint,

az ment is Őutána. Akit Jézus megszólított (amikor nem azt mondta, hogy „jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok”, mert ez egy lehetőség), amikor a tizenkettőt elhívja Jézus, az nem lehetőség, hanem parancs, ott nincs választási lehetőség, hanem megszólítja őket, és azok Hozzá mennek. A János 6-ban mondja el Jézus azt a bibliai igazságot, amit szoktunk idézni: „aki hozzám jön, semmiképpen ki nem vetem”, vagy semmiképpen el nem küldöm. Ez az ige úgy kezdődik a János 6-ban, hogy „minden, amit nekem ad az Atya, énhozzám jön”, azt én nem küldöm el. Miért? Azért, mert az Atyának akart engedni. Az Atyát szeretem, és akit az Atya vonz, és hozzám jön, azt én nem küldhetem el. Tehát, Testvérek, bibliai igazság, hogy akit az Atya vonz és küld Jézushoz, az mind oda fog menni, és akit nem vonz, és nem küld, azok közül senki nem fog odamenni. Az a baj, hogy ez a biblikus látásunk sokszor homályban van. Mi azt gondoljuk, hogy „attól függ”. Hogy egy evangélizáción hányan térnek meg? Olyan evangelizátort kell hívni, hogyha megszólal, akkor sokan fognak megtérni. Csak a János 6-ra senki nem gondol, hogy „minden, amit nekem ad az Atya, énhozzám jön, és azt, aki hozzám jön, semmiképpen ki nem vetem”. Vagy ahogy a János 1,12-ben: „valakik pedig befogadták Őt, hatalmat adott azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek” – szoktuk idézni, igen ám, csak hogy az ige folytatódik –, mindazoknak, „akik nem vérből, sem a test akaratából, sem a férfiú indulatából, hanem Istentől születtek”. Kik fogják befogadni az Urat? „Akik Istentől születtek.” Kik fognak megtérni? Akik újjászülettek, és nem fordítva, hogy akik megtértek, azok majd újjászületnek. Azért, mert nem az emberé az első lépés, hanem Istené. És ezért Jézus Krisztus azt mondja, hogy megszólítja ezt a tizenkét embert, azért megy fel a hegyre, hogy mielőtt megszólítaná, ki az, akit az Atya Neki adott. Jézus azt mondja – most bocsánat, hogy így mondom – Atyám, kérek egy névsort, mert mikor lemegyek innen, ezeket szeretném megszólítani, hogy jöjjenek utánam, hogy velem legyenek, hogy elhívjam őket, és kiküldhessem a szent szolgálatra és feladatra!

„És magához szólította, akiket akart.” Sokan megkérdik tőlünk is, hogy az megy Jézus után, akiket Jézus akar, hogy menjen? És sokan azt gondolják, hogy Jézus nem akart mindenkit magához hívni? Nem. „Aki-ket akart.” Joga van-e ehhez Jézusnak? Igen, mert a Szentírásból tudjuk, hogy Néki „adatott minden hatalom mennyen és földön”.

Elmondok egy történetet a fiatal koromból. Tudvalevő volt, hogy én nem szeretem a focit. Az életemből ez valahogy kimaradt, annak ellenére, hogy a nagymamám minden meccset végignézett. Az iskolában, amikor felállt a két csapat, és kiállt a két csapatvezető, és választottak játékosokat. Egy embert az egyik hívott, a másik egy másikat. És mit gondoltok, én mikor kerültem sorra? A legvégén. Engem nem nagyon akart senki választá-

ni, mert én csak ott voltam, hogy kilegyen a létszám, velem nem ment sokra a csapat. Háborogtam, hogy a csapatkapitány a legjobbakat választja. Joga van hozzá? Joga.

Egyszer mehetett az énekkar valahova szolgálatra, és azt mondták, hogy 15 vagy 20 ember mehet. Mit gondoltok, kik mentek? Nyilván a legjobb énekeseket. Ha 30 tagú az énekkar, ha nem mehet az összes, akkor a karvezető se azt választja ki, aki a szájával egy picit tátog, csak hang nem jön ki rajta, hanem a legjobb énekeseket. Joga van hozzá? Joga.

Testvérek, ahogy a csapatkapitánynak joga van meghatározni, ki az a 11 kezdő játékos, úgy joga van Jézusnak is kiválasztani, akiket akar. És mi nem tehetünk mást, mint azt mondjuk: igen, meghajlunk Teelőtted, a Te színed előtt, nagyságod előtt, igazságod előtt, és nem azt nézem, hogy ki az, akit nem hívsz, hanem az a kegyelem, hogy legalább ennyit hívsz.

Aztán a másik, amit szoktam mondani, hogy Jézus elhív tizenkettőt. Miért nem hív el többet? 500-at, 1000-et, 10 000-et? Azért, mert majd a tizenkettőt azzal bízza meg, hogy a többiek majd ti hívjátok, hogy hirdessék az evangéliumot! És ha Jézus nem fordult oda valakihez, akkor először is azt lássuk, hogy megtehetette, mert az a kegyelem, hogy odafordul valakihez. A másik pedig: azt lássuk, hogy amikor Jézus valakihez odafordult, utána azt a parancsot adja nekik, hogy ők forduljanak oda a másikhöz, ők vigyék: *„hirdessétek az evangéliumot minden teremtésnek!”* Bár Jézus tudta, hogy nem fog jönni mindenki, *„mert nem mindenkié a hit”,* de ti *„hirdessétek az evangéliumot minden teremtésnek!”* Azért, mert majd az ítélet napján, amikor odaszámláltatják minden ember a trón elé, akkor senki ne mondhassa, hogy ő nem hallotta, hanem mindenki csak a kemény szívére apelláljon, hogy én olyan kemény voltam és hitetlen, hogy én nem indultam.

Elválasztja tehát ezt a *„tizenkettőt, hogy Vele legyenek, és hogy kiküldje őket prédikálni”*. Az első az, hogy Vele lenni, ami azt jelenti, hogy életközösség az Úrral, Krisztussal. *„Ahová te mégy, oda megyek.”* Amit Te elszenvedsz, azt szenvedem el, ami jót kapsz, abban részesülök, mert ilyen is volt, hogy kapott Jézus jót, és abban részesültek a tanítványok. Ha üldöznek Téged, akkor mi is üldöztetünk. Ha nincs fejedet hova lehajtani, nekünk se lesz. Élet- és sorsközösség az Úrral: erre hívja őket. Tudniillik ez a feltétele annak, hogy ez a következmény bekövetkezzen, hogy hirdessék az evangéliumot, mert különben nem alkalmasak arra, hogy hirdessék az evangéliumot, hogy hirdessék Isten igéjét.

Jézus, tehát, amikor választ tizenkettőt, akkor semmilyen külső alapján nem választ, csak az Atya akarata szerint. Próbáljunk ezzel szembe menni! Aki szembe akar menni, menjen szembe az Atya akaratával! Mert Jézus Krisztus, Testvérek, nem így választ. Nem választ a külső alapján.

A TANÍTVÁNYOK ELHÍVÁSA

Mert tudják, hogy Izráel népe már nagyon megjárta, amikor külsőre választott. Azért, mert Saul egy fejjel magasabb volt. Nem külsőre. Jézus nem a képességeik alapján választott. Ki tud valamit? Ki alkalmas valamire? Kinek van valamilyen beosztása, rangja? Volt idő, amikor a református egyházban meg a többi helyen is a nagygazdákat választották meg presbiternek, mert neki 50 holdja van, mert neki 80 holdja van, azért legyen presbiter. Vagy valahol egy gyülekezet parókiát akart építeni, éppen jött a presbiterválasztás. Kiket válasszunk, Testvérek? Parókiát építünk, legyen benne kőműves, legyen benne asztalos, legyen benne villanyszerelő, mert akkor már meg van oldva legalább a parókiaépítés munkája! Tehát, valamilyen jövőbeni lehetőséget látnak benne. Az Úr Jézus, Testvérek, semmi ilyet nem nézett. Atyám, „*mit akarsz, hogy cselekedjem?*” A hit mindig azt jelenti: én nem tudom, de Isten tudja. Én nem látom, de Isten látja. Ezen a héten erről beszélünk, ez a délelőtti előadások témája mindig: látni a láthatatlant. Mintha már a kezemben lenne, pedig még csak ígéret. De mintha már fognám, mintha már a jelenvalóban lenne az, ami majd a jövőben lesz, és Jézus Krisztusban semmi számítás nincs.

Vannak köztük halászok, vámszedők, irigyek, fenyegetőzők, pl. Boanerges, mennydörgés fiai, nem véletlenül kapták ezt a nevet. A János 17-ben ezt köszöni meg, hogy Atyám, „*akiket nekem adtál*”, azokat meg is tartottam. Ezért jött, hogy ezeket egybegyűjtse Jézus. Nézi a névsort, kik vannak itt, ha még nincs itt, akkor szólok neki. Az Úr Jézus ma is így gyűjti a seregét. Nem azért, mert alkalmasak, nem azért, mert gyakorlatuk van. Mert majd Ő fogja őket alkalmassá tenni, majd a gyakorlatot ott fogják megszerezni. Azért, „*hogy Vele legyenek*”, majd ott alkalmasak lesznek!

Ismertem olyan szakmunkásokat, akik tulajdonképpen nem is végeztek szakmunkásképzőt, csak beálltak az édesapjuk műhelyébe. És akinek az édesapja asztalos volt, odaállt asztalossegédnek. Kitűnő asztalos lett belőle. Honnan tanulta? Úgy, hogy az édesapjával volt. Ott volt vele, nézte a kezének mozdulatait. A zsoltárban olvassuk, hogy úgy szeretnék nézni az Úrra, „*mint a szolgálólány szemei asszonya kezére*”! Nem csodálatos? Majd Ő alkalmassá tesz! Erényeik? Ugyan milyen erényeik lehettek, vagy milyen más olyan volt, ami őket erre hívta volna? Semmi. Testvérek, ez a kegyelem! Ő tesz alkalmassá. Pál apostol boldogan vallja, hogy legutoljára engem is hívott: „*legutolszor pedig ... mint egy idétlennek, nekem is megjelent*”, és elhívott.

„*És választott tizenkettőt, hogy Vele legyenek, és hogy kiküldje őket prédikálni.*” Olyan jó lenne, ha ma ezért tudnánk imádkozni, Testvérek! Először is azért, hogy az egyházunkban és a gyülekezeteinkben olyanok legyenek a szolgálatban, akiket Jézus elhívott, mégpedig arra hívott, „*hogy Vele legyenek*” közösségben. Aztán pedig imádkoznánk azért, hogy akit az

egyház kiküld és megbíz, szolgálatba állít, azok a legfőbb feladatuknak az ige hirdetését tekintsék! Mire küldte ki őket Jézus? Hogy az igét hirdessék! Én olyan szomorú vagyok, amikor néha megkérdezik engem gyülekezetek, hogy nem tudok-e valakit, vagy kit ajánlok, és akkor nem egy esetben elmondják az igényeket. Ehhez értsen, ahhoz értsen, ezt tudja vezetni, azt tudja vezetni. Mondom, gyerekek, akkor menjetek a Földművelésügyi Minisztériumba, onnan keressetek, mert nektek agronómus kell, nem ige-hirdető! Aztán mondom, ha ti technikust kerestek, menjetek az Informatikai Minisztériumba, hogy nem tudnak-e valakit ajánlani! Itt az igét kell hirdetni! Ezért kell imádkozni, hogy legyenek szívek, életek, gyülekezetek, presbitériumok, diakóniai közösségek, gyermekmunkás közösségek, akik azt mondják: Uram, adj nekünk olyan szolgálókat, akik az igét hirdetik! Mert *„tetszett Istennek, hogy az ige hirdetés bolondsága által tartsa meg a hívőket”*. Én a legnagyobb szolgálatban lehetek, hogy hirdethetem az igét! Ettől nincs nagyobb kitüntetés, nincs nagyobb rang, ettől nincs nagyobb feladat, mint hogy odaülhetek naponta Isten ígéje fölé, és azt mondom, hogy Uram, mondd, hogy mit mondjak, mert „ha nem Te szólsz, Uram, a szó fülig, ha érhet, / de szívig nem mehet, de szívig nem mehet”! Az ige hirdetésére küldte ki őket. Testvérek, nem lenne itt olyan nagy baj, ha sokak kiküldetnének ma az ige hirdetésére.

Jézus Krisztus mindig meghatározza a feladatot. Akkor még az is feladat volt, hogy beteget gyógyítsanak és ördögöket űzzenek. Utána Jézus majd aktualizálja, frissíti, és amikor mennybe megy, akkor már nem a betegek gyógyítására ad parancsot, már nem az ördögök kiűzésére, hanem azt mondja, hogy prédikáljátok az igét mindenkinek: *„elmenvén azért, tegyetek tanítvánnyá”*. *Kereszteljétek meg, „tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit én megparancsoltam”*, az igét. Azóta ez van érvényben. Onnantól kezdve nincs frissítés, csak a Szentlélek ráerősített még erre pünkösdkor: kiállnak és viszik az igét. És megy Pál apostol, mert ezt kapta. És megyünk mi, mert ezt kaptuk? És minden lehetőséget megragadunk, ahol erre alkalmat adnak nekünk, mert ezt kaptuk? Hogy hirdessék az igét... Testvér, te mit kaptál az Úrtól? Rád mit bízott? A 472. ének egyik sora így hangzik: „lelkek éjét oszlatni fénnel, / reád az Úr ezt bízta, lásd!” Ezt mindenkire rábízta, nem csak a lelkészekre, presbiterekre. Elhív magához új életre, örök életre, mennyei hazába, hogy „hirdesd, a Szabadító elközelgett!” Hirdesd az igét, hirdesd az evangéliumot!

Adja az Úr, hogy ezt Tőle vett erővel tudjuk teljesíteni, és majd egyszer ezzel tudjunk elszámolni, hogy elhangozzék felettünk: *„jól vagyon, jó és hű szolgám”*, mert azt tetted, és azt teljesítetted, amire kiküldtelek! Adja az Úr, hogy ezt meglássuk mindig, elkérjük és megcselekedjük!

Ámen.

Imádkozzunk!

Édesatyánk, köszönjük, hogy Neked van terved ezzel a világgal, a te népeddel, az elhívottakkal. Köszönjük, hogy ez realizálódott Krisztus által, amikor eljött erre a földre, és kiteljesedett, amikor eljött a Lélek. Köszönjük, hogy hívásod hangzik még messze földeken, ezen az egész világon, és ma is hívsz a Te követésedre, a Veled lételre és a Neked való szolgálatra. Mi is kérünk, hogy akiket akarsz, azokat szólítsd meg, Urunk! Nem akiket mi akarunk, vagy mi szeretnénk, azokat hadd vigyük Eléd! Segíts, hogy a világ zajától félre tudjunk vonulni, meg tudjunk pihenni, ahol megnyitod nekünk „az égi béke szép honát”!

Áldd meg ezt a hetet, Urunk, sok-sok gyülekezeti tag, gyerekek, felnőttek számára, akik csendeshéten vannak akár itt, akár más helyszíneken! Köszönjük, hogy olyan sokan lehetnek ezen a nyáron csendeshéten.

Kérünk Téged, hogy őrizz meg az éjszakában bennünket, áldd meg a betegeinket, időseinket, Te hordozd a gyászolókat, Urunk, akik megszorodtak!

Kérünk Téged, hadd tudjuk prédikálni az evangéliumot, „*alkalmatos, alkalmatlan időben*” egyaránt!

Ámen.

261. ének

1. Kegyelmes Isten, kinek kezében Életemet adtam,
Viseld gondomat, vezérlj utamat, Mert csak rád maradtam.

2. Add meg énnékem én reménységem Szerint való jódat!
Áldd meg fejemet, ki bízik benned, S viseljed gondomat!

3. A szép harmatot miként hullatod Tavasszal virágra,
Sok jódat, Uram, úgy hullasd reám, Te régi szolgálóra.

4. Hogy mind holtomig szívem legyen víg, Téged magasztalván,
Mindenek előtt s mindenek fölött Szent nevedet áldván.